

Jennifer Probst

De huwelijkskans

‘Ik heb een nieuwe medewerker aangenomen. Ze valt onder jou en jij moet haar inwerken.’

Max keek de man aan die tegenover hem aan tafel zat. Hij kreeg de kriebels van die aankondiging, maar liet niets merken. Hij strekte zijn benen onder de vergadertafel, sloeg zijn armen over elkaar en trok een wenkbrauw op. Hij had heel wat bloed, zweet en tranen gestoken in La Dolce Maggie, het Amerikaanse filiaal van de van oorsprong Italiaanse bakkersketen La Dolce Famiglia, en was niet van plan om zich zonder meer opzij te laten zetten. ‘Wil je me soms weg hebben, baas?’

Michael Conte was meer een broer dan een baas. Hij keek hem grijnzend aan. ‘Zul je mijn moeder horen. Nee, zo makkelijk kom jij er niet van af. Jij mag mooi helpen om er hier ook een succesvolle keten van te maken.’

Max gniffelde. ‘Jouw moeder is een taaie tante. Zij heeft het toch geregeld dat je met jouw vrouw trouwde? Het is maar goed dat je van Maggie houdt, anders had je mooi gezeten.’

‘Heel grappig, Gray. Het huwelijk op zich was geen punt. Maar doordat jij mijn vrouw niet zag zitten, ging het wel bijna mis.’

Max kromp ineen. ‘Sorry, ik dacht dat ze op jouw geld uit was. Maar goed, ik ben nu dol op Maggie. Ze is sterk genoeg om jou aan te kunnen.’

‘O ja, nu zijn jullie vriendjes.’

‘Prima toch, dat we goed met elkaar op kunnen schieten? En wie is de nieuwe ster aan het firmament?’

‘Carina.’

Max deed verbluft zijn mond dicht. ‘Wat zeg je? Jouw kleine zusje Carina? Dat meen je toch zeker niet, die zit toch nog op school?’

Michael schonk een glas water in en nam een slok. ‘Ze is in mei geslaagd voor haar MBA Economie aan de universiteit van Bocconi en heeft bij Dolde di Notte stage gelopen.’

‘Bij de concurrent?’

Michael glimlachte. ‘Niet echt, zij willen de wereld niet veroveren. Maar ze kunnen haar wel de basisvaardigheden bijbrengen van het bakkersbedrijf. Ik had haar het liefst aan Julietta toevertrouwd, maar daar had ze geen trek in. Ze heeft me de kop gek gezeurd om na haar stage naar Amerika te mogen. Het is zo langzamerhand ook wel tijd dat ze voor het bedrijf gaat werken. *Capisce?*’

Nou en of hij het begreep. Max kreeg fijn de taak om op het jongste zusje te passen in zijn schoenen geschoven. Natuurlijk mocht hij haar graag, maar haar emotionele huilbuien waren niet erg geschikt voor de zakenwereld. Max huiverde. Stel dat hij haar op haar tenen trapte en ze in snikken uitbarstte? Nee, het was gewoon geen goed idee.

‘Eh, Michael, waarschijnlijk is ze beter op haar plaats op de afdeling boekhouding. Je hebt altijd al gezegd dat ze goed is met cijfers. Persoonlijk denk ik niet dat management iets voor haar is. Ik heb het razend druk en zit tot aan mijn nek in

de onderhandelingen. Je kunt haar maar beter aan iemand anders toewijzen.'

Zijn vriend schudde het hoofd. 'Uiteindelijk zal ze wel CFO worden, maar voorlopig wil ik dat ze met jou meeloopt. Ze moet management onder de knie krijgen en weten hoe La Dolce Maggie gerund wordt. Ik kan haar alleen aan jou toevertrouwen, jij bent per slot van rekening familie.'

Familie, dat raakte een gevoelige snaar. Michael had altijd voor hem gezorgd en Max had bewezen dat hij dat waard was. Hij had ook gedroomd van een baan die voor hem gemaakt was. Boven aan de top. Niemand had vraagtekens gezet bij zijn functie als CEO, maar hij vroeg zich al een tijdje af of het feit dat hij niet echt een Conte was zijn positie aan het wankelen bracht. Hij werkte op basis van een contract dat om de drie jaar werd verlengd. Hij wilde een vaste aanstelling in de zaak die mede dankzij hem een succes was en de drie nieuwe filialen zouden daarvoor kunnen zorgen. Als hij het er goed van afbracht, zou hij Michaels zakenpartner worden en niet langer een tijdelijke CEO zijn. Het zou zijn werk niet ten goede komen als hij op een meisje moest letten dat net afgestudeerd was. Tenzij...

Hij tikte met zijn vinger tegen zijn onderlip. Het kon geen kwaad als het Michael duidelijk zou worden hoeveel hij voor het bedrijf deed. Door Carina bepaalde opdrachten toe te wijzen, zouden haar jeugd en onervarenheid blijken, terwijl hij haar zogenaamd onder zijn hoede had. Als de uitbreiding een feit was, zou hij Michael benaderen over een partnerschap. Ook daar kon Carina goed bij van pas komen, al helemaal als hij haar begeleidde en zij naar hem luisterde.

Ja, het zou misschien niet eens zo slecht uitpakken.

'Oké, Michael, als jij dat graag wilt.'

‘Mooi. Ze is hier over een uur. Kom anders vanavond bij ons eten, we houden een welkomstfeestje voor haar.’

‘Gaat Maggie koken?’

Michael grijnsde. ‘Het zal toch wel niet?’

‘Dan kom ik.’

‘Heel slim.’ Michael verfrommelde de papieren beker, gooide hem in de prullenbak en liep de deur uit.

Max keek hoe laat het was. Hij moest nog een heleboel doen voordat ze aankwam.

Carina keek naar de glanzend houten deur met het glimmende koperen bordje. Ze slikte moeizaam en veegde haar natte handen af aan haar zwarte rok. Belachelijk gewoon. Ze was volwassen en inmiddels wel over de kalverliefde voor Max Gray heen.

Het was inmiddels alweer drie jaar geleden dat ze hem had gezien.

Ze streek een plukje haar naar achteren dat uit haar knot was geglipt, rechtte haar rug en klopte aan.

‘Binnen.’

Zijn hese stem voerde haar terug naar vroeger en bracht allerlei gevoelens naar boven. De warme, strelend zachte stem stelde heerlijke stoute seks in het vooruitzicht waar alleen een non weerstand aan kon bieden. En misschien kon zelfs die dat niet.

Ze deed de deur open en schreed zo zelfverzekerd mogelijk naar binnen. Carina wist dat het niet uitmaakte of ze dat wel of niet was, zolang ze maar zo overkwam. In de zakenwereld telde alleen de buitenkant. Dat vond ze geruststellend, want ze had tijdens haar opleiding geleerd haar gevoelens te verbergen. Dat moest wel om te kunnen overleven.

‘Dag, Max.’

De man aan het grote houten bureau keek haar vol genegenheid maar toch ook verrast aan. Hij had zich blijkbaar iets anders voorgesteld. Zijn felle blauwe ogen bekeken haar van top tot teen voordat hij haar beleefd begroette. Haar hart maakte een sprongetje, maar klopte toen weer gestaag door. Ze mocht van zichzelf heel even genieten van zijn aanblik.

Hij was slank en gespierd. Zijn lange gestalte had altijd intimiderend gewerkt tijdens onderhandelingen. De uitdrukking op zijn gezicht was die van een ondeugende engel. De uitstekende jukbeenderen, de fraai gevormde neus en mooie wenkbrauwen getuigden van blauw bloed. Hij had een sexy kortgeknipt baardje, dat zijn volle lippen mooi deed uitkomen. Zijn dikke pikzwarte haar droeg hij in een pony waardoor zijn felblauwe ogen des te meer opvielen. Hij liep soepel en elegant, wat de meeste lange mannen niet schenen te kunnen. Ze rook zijn aftershave en door de verleidelijke combinatie van hout, kruiden en citroen wilde ze het liefst haar neus in zijn hals begraven en heel diep snuiven.

Uiteraard deed ze dat niet. Zelfs niet toen hij haar even omhelsde. Haar handen lagen op zijn brede schouders, die de stof van zijn donkerblauwe maatpak deden spannen. Ze was al op jonge leeftijd achter haar achilleshiel gekomen en had daar veel van geleerd. Ze had haar zwakke plekken geaccepteerd en er verder geen woord aan vuil gemaakt. De eenvoudige regels die in de zakenwereld opgingen, paste ze ook in haar privéleven toe.

Ze glimlachte. ‘Dat is lang geleden.’

‘Veel te lang, *cara*.’ Hij leek zich even slecht op zijn gemak te voelen, maar herpakte zich snel. ‘Ik hoorde dat je de beste was van je klas. Proficiat.’

Ze knikte. ‘Dank je. En hoe gaat het met jou? Michael heeft me verteld dat jij druk bezig bent met filialen voor La Dolce Maggie.’

Hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Ja, en jij gaat me daarbij helpen. Ben je al bij je broer langs geweest?’

Carina fronste haar wenkbrauwen. ‘Nee, ik ben meteen hiernaartoe gegaan, zodat ik alvast een paar uur wat kon doen. Ik neem aan dat hij me wel een rondleiding geeft. Op welke afdeling ga ik werken? Financiën of productie?’

Hij bekeek haar aandachtig; zijn blik nam haar trekken liefkozend op. Ze bleef krampachtig staan, ze zou aan zijn aanwezigheid moeten wennen want ze zouden elkaar op kantoor vaak genoeg zien. Gelukkig zou ze ver weg op de financiële afdeling zitten, want dat was haar ding, en Max zou daar niet vaak komen.

De glimlach die om zijn sensuele lippen speelde leidde haar even af. ‘Bij mij.’

‘Pardon?’

‘Op mijn afdeling. Je gaat als mijn assistente aan de slag. Ik ga je opleiden.’

De schrik sloeg haar om het hart. Ze deinsde achteruit alsof hij de duivel zelf was die haar ziel kwam opeisen. ‘Dat lijkt me geen goed idee.’ Ze giechelde hysterisch. ‘Ik wil je niet in de weg lopen. Ik haal Michael wel over om me ergens anders neer te zetten.’

‘Wil je niet met me werken?’ Hij spreidde zijn armen. ‘Maak je niet ongerust, Carina, ik zal goed voor je zorgen.’

Ze zag opeens voor zich hoe hij zijn vingers in haar hete plekje stak en haar al strelend tot een hoogtepunt bracht. Hij wist wat een vrouw lekker vond. Ze kreeg een knalrood hoofd en draaide zich snel om en deed net alsof ze zijn kantoor be-

wonderde. Belachelijk gewoon. Ze waren net vijf minuten in gesprek en zij verloor zich al in wilde fantasieën.

Haar hakken tikten op de houten vloer, terwijl ze rondliep en de grote foto van de opening van hun pand aan de kade aandachtig bekeek. Dit was de ultieme test en ze was niet van plan daarvoor te zakken. Ze was als kind verliefd op Max geweest, en had daar nu genoeg van. Ze was hier om twee redenen. Ten eerste om zichzelf te bewijzen en ten tweede om zich over Maximus Gray heen te zetten.

Tot nu toe lukte dat nog niet zo.

Ze schraapte haar keel en keek hem aan. ‘Fijn dat je de moeite wilt nemen om me op te leiden,’ zei ze vriendelijk, ‘maar het lijkt me beter als ik voor iemand anders ga werken.’

Zijn mond vertrok. ‘Prima. Maar je broer had het zo bedacht. Weet je wat, ik geef je een rondleiding en dan bel ik hem even. Hij verwacht je vast nog niet.’

‘Oké.’ Ze stak uitdagend haar kin in de lucht. ‘Misschien kun je mijn broer ook zeggen dat hij niets meer over me te zeggen heeft.’

Carina zorgde ervoor dat zij als eerste de deur uit liep.

Wat krijgen we nou?

Max draafde gehoorzaam achter de rustige, zelfverzekerde vrouw aan terwijl hij zich afvroeg wat er aan de hand was. Dit was niet het jonge, emotionele, hysterische en verlegen meisje dat hij voor het laatst in Italië had gezien.

Nee, Carina Conte was volwassen geworden. Hij had het altijd grappig gevonden dat ze hem aanbad en dat ze haar hoofd wegdraaide als ze zich opgelaten voelde. Carina was gewend om het iedereen naar de zin te maken. Zo zat ze in elkaar; ze was erg gevoelig en een lieve meid, die hij altijd in be-

scherming had genomen. Maar deze vrouw kwam zeer beheerst en capabel over. Dat ze tegen de wens van haar broering vond hij schokkend. Gek genoeg vond hij het ook jammer dat ze niet voor hem wilde werken. Maar goed, misschien zou ze meer voor het bedrijf kunnen betekenen dan hij had gedacht.

Uiteraard was ze ook lichamelijk volwassen geworden. Of had hij dat gewoon niet eerder opgemerkt? Max haalde met moeite zijn ogen van haar mooi gevormde achterste, toen ze heupwiegend voor hem uit liep op een manier waar mannen helemaal van gek van werden. Ze was kleiner dan haar oudere zusjes en droeg tien centimeter hoge hakken waardoor haar kuiten prachtig uitkwamen. Terwijl hij haar voorstelde aan diverse medewerkers op de begane grond, viel hem op dat ze op nog meer plaatsen uitgedijd was. Met name bij haar borsten.

De hitte sloeg door hem heen. Ze had een dunne witte blouse aan, afgezet met een kanten randje. Haar volle borsten deden de stof spannen waardoor het keurige zakelijke mantelpakje meer op een uitdossing voor een stripper leek. Ontzet door zijn gedachten, stelde hij zich snel een paar nonnen in ondergoed voor en dat hielp onmiddellijk.

Carina was verboden terrein. Hij was haar beschermer, haar tweede grote broer. Max schudde het hoofd en bekeek haar gezicht afstandelijk. Ze was altijd knap geweest maar had vroeger zo veel make-up erop gesmeerd dat daar weinig van te zien was. Deze keer had ze alleen vuurrode lippenstift op. Haar getinte huid glansde in het lamplicht en hij kreeg de neiging haar aan te raken. De wilde krullen waren gevangen in een knotje dat haar zware wenkbrauwen en uitstekende jukbeenderen des te beter deed uitkomen. Ze had een typisch

Italiaanse neus die prominent aanwezig was, maar de krachtige, stormachtige donkere ogen hielden een man gevangen. Ze was nooit mager geweest en hij begreep ook niet waarom vrouwen dat wilden zijn. De weelderige rondingen die zo mooi verpakt waren in het nette mantelpakje waren veel verleidelijker.

Zou ze een vriend hebben?

Verdorie, hoe kwam hij daar nu weer bij? Hij wreef zich in zijn ogen en tot zijn opluchting zag hij Michael in de gang aan komen lopen.

Haar broer spreidde zijn armen zoals bij hen in de familie de gewoonte was, maar Carina holde niet naar hem toe. In plaats daarvan glimlachte ze en liep langzaam zijn richting uit. Ze omhelsden elkaar en hun sterke band was bijna tastbaar. Max voelde zich opeens eenzaam. Hij had altijd een broertje of zusje willen hebben. Gelukkig had hij Michael en diens zusjes als plaatsvervangende familie gehad. Maar toen Max' vader met de noorderzon vertrok, wilde hij nog maar één ding: uiterst succesvol worden.

Ga het nou niet verpesten.

Hij knikte in reactie op het stemmetje in zijn hoofd en lette weer op zijn omgeving. Michael had zijn arm om Carina heen geslagen en samen kwamen ze naar hem toe. 'Wat ben ik blij dat je er al bent, *mia bella*. Maar ik had de chauffeur opdracht gegeven je rechtstreeks naar ons huis te rijden. Maggie zit op je te wachten.'

Carina keek grinnikend op. 'En, hoe gaat het met mijn schoonzusje?'

'Knap chagrijnig.'

'Nou, dat vind ik niet zo gek.' Ze lachte. 'Ik had de chauffeur verteld dat de plannen gewijzigd waren. Ik wou eerst